

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ίβάν κι' η Πρίσκα, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ των, δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρὰ νὰ θαυμάζουν τὴ γαλήνη, τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ἀπορροστικότητα τοῦ Γιουρί.

Ποτὲ δὲν τὸν ἐτάραζε, δὲν τὸν συγκινούσε τίποτε καὶ δειχνόταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Αὐτὸς ἐτοίμαζε τὰ φαγητά τους, αὐτὸς ἔπλενε τ' ἀπορροστικά τους, αὐτὸς περιποιόταν τ' ἄλλα. Χρησιμοποιούσε μὲ μετρίαν ἱκανότητα τὴν καραμπίνα του καὶ ἦταν τόσο καλὸς κτηνηγός, ὅσο καὶ καλὸς ψαράς.

Κανένα περιστατικὸν δὲν τὸν ξάφνιαζε. Φρόντιζε γιὰ τὰ πάντα, πᾶλλον τὰ ρούχα καὶ ἐπιδιόρθωνε τὶς ζημιές τῶν ἁμαξῶν.

Ἦταν μοναδικὸς καὶ ἀπαραίτητος. Ὅχι μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τους ἀπ' τὸ νησί τῆς Εὐτυχίας, οἱ ταξιδιωτὲς μᾶς ἔφταναν στὸ Βικτόργκι κι' ἔκαναν τὴν εἰσοδὸν ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶν νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.

Νόμιζαν πὼς εἶχαν σωθεῖ...

Μὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς τοὺς περιμένε ἡ πύλὴ τρομερῆ μοῖρα...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Αἶμα στο νεβ

I

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΠΙΤΙ ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΉΞΑΝ ΠΑΡΑ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ

Τὸ Βικτόργκι εἶν' ἓνα μεγάλο λιμάνι στὸν κόλπο τῆς Φινλανδίας καὶ καθὼς ὁ πολυάριθμος πληθυσμὸς του βρίσκεται μαζεμένος σὲ στενὲς λουρίδες γῆς πρὸς τοὺς ἀκροφύτους μέσῃ σπῆλαι, εἶν' εὐκολὸ νὰ κρυφτῇ κανεὶς ἐκεῖ καὶ νὰ περῇ ἀταρτήτως.

Τὸ μεγάλο σπίτι μὲ τοὺς φίλους τῆς Κουλίγκιν, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλῆσει ὁ Γιουρί στοὺς ἡρώας μας, βρισκόταν μέσ' στὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς πύλῃς παλαιᾶς συνοικίας τῆς πόλεως, στὴ «Φαυτίνγκενα», ὅ' ἔνα ἀπ' τοὺς ἀναριθμήτους ἐκείνους δρομικούς πρὸς καταλήγουσιν στὴν πλατεῖα τῆς Παλαιᾶς Ἀγορᾶς.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν τὸ πρῶτον τοῦ δρόμου. Βλέποντάς το κανεὶς, μὲ τοὺς μαυρισμένους καὶ οἰμαγμένους τοίχους του, θὰ τὸ ἔπαιρνε γιὰ κενό τοῦ παλαιοῦ καιροῦ κι' ὅλο του τὸ ἐξωτερικὸν δὲν εἶχε τίποτε πρὸς νὰ τραβᾷ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι μας, πρὸς εἶχε περᾶσει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος του μέσα στὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια.

Ἐκεῖνο ὅμως πρὸς φανόταν πρὸς δυσάρεστο ἀπ' ὅλα στὴν Πρίσκα, ἦταν ἓνα εἶδος ρούσσινης ταβέρνας, πρὸς βρισκόταν στὸ κάτω πάτωμα τοῦ σπιτοῦ καὶ εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Πρίσκα Καβατσόκ», πρὸς σημαίνει πάνω-κάτω: «Μικρὴ ταβέρνα, Καταβύσιος».

— Μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου γι' αὐτό, εἶπε ὁ Γιουρί στὴν Πρίσκα. Ὅπως σ' ὅλο τὸ σπίτι, ἔτσι καὶ σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα δὲν καταφεύγουν παρὰ φίλοι τῆς Κουλίγκιν καὶ ποτὲ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε ἐνοχλήσεις ἀπ' τὴν ἀστυνομία.

— Ναι, ναι! εἶπε ὁ μέγας δοῦξ Ίβάν. Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω...

— Ἡ ἀστυνομία ἡ ἴδια ὁδηγεῖ ἐδῶ πέρα ὅσους δὲν πρὸς εἶναι νὰ βρῇ.

— Ὡστε κι' ἐμᾶς ἡ ἀστυνομία μᾶς ὁδηγεῖ ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ίβάν ξαφνιασμένος.

— Ὁχι, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Γιουρί. Σὰς ἔφερε ἐδῶ ἡ Πρίσκα, ἡ ὁποία εἶναι πρὸς δυνατὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἀστυνομίες τῆς Ρωσίας κι' ἡ ὁποία ξέρει, ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει ποτὲ τὴν περιέργειαν νὰ δῇ τί γίνεται ἐδῶ πέρα. Αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ἀφέντη.

— Καλὰ, καλὰ, Γιουρί, εἶπε ὁ Ίβάν. Ἀς τελειώνουμε τώρα τὸ ξεφάρτωμα τῶν πραγμάτων μας.

«Ὁ!» αὐτὰ λεγόντουσαν στὸ δρόμο,

ἐνὸς ὁ Γιουρί κι' ἡ Νάστια ξεφόρτωναν ἀπ' τ' ἁμάξια τὶς ἀποσκευές των κυρίων τους. Διὰ ἁμαξάδες, μὲ μὴν ἔξισ τοῦ Γιουρί, βγῆκαν ἀπ' τὴν αὐλή, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν στὴν ἐργασία τους αὐτὴ.

Μπορῶς στὴν μισάνοιχτη πόρτα τῆς ταβέρνας, ἐπάνω στὸ κατώφλι, στεκόταν μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ ξεσκούφωτος, ἓνας ψηλὸς ἄνδρας.

— Αὐτὸς εἶν' ὁ Παῦλος Ἀλεξάνδροβιτς, ὁ μπουκετῆς, εἶπε ὁ Γιουρί. Εἶν' ἄνθρωπος πρὸς ξέρει ὅσα κι' ἐγὼ γιὰ διάφορα πράγματα. Ἐκεῖνος ἀπ' αὐτό, ἔχει δύναμιν ἀρκούντως τῆς Λιθουανίας καὶ πολυὺν παρὰ πρὸς κάνει τὸ μεθυσμένο γιὰ νὰ μὴν πάη στὴ λειτουργία.

— Καλὰ! Καλὰ! ἔκανε ὁ Ίβάν. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὁρεξὶ νὰ μοῦ τὸν συστήσῃς.

— Ὅσο θὰ βρισκόμαστε ἐδῶ, ἐξακολούθησε ὁ Γιουρί, αὐτὸς θ' ἀγρυπνᾷ κοντά σας, ἀφέντη, νύχτα καὶ μέρα...

— Καὶ πρὸς θὰ μᾶς φοιλήσῃς μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Ίβάν!

— Θὰ δῆτε καὶ δὲν θὰ μείνετε δυσανεστήσιμοι. Θὰ ἐγκατασταθῇτε στὸ ἴδιο διαμέρισμα, ὅπου ἔμεινε ἐπὶ τρεῖς βδομάδες μὴν κυρία πρὸς καθὼς πρέπει, εἶπε ὁ Γιουρί.

Καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ κάνει τόπο νὰ περάσῃ ὁ Ίβάν, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ σπίτι μαζί μὲ τὴν Πρίσκα.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ φοβίζει, ἔλεγε ἡ νέα γυναίκα, ἀνατριχιάζοντας. Κι' ὅλο αὐτὸ πρὸς μᾶς διηγείται ὁ Γιουρί δὲν μὲ καθησυχάζουν καθόλου.

Ἀνέβηκαν μὴν στενὴ ξύλινη σκάλα καὶ μπῆκαν μέσα σ' ἓνα ἀντιθάλαμο. Μὴν χοντρογυναῖκα μὲ πολυχρόμιον φόρεμα, πρὸς βρισκόταν ἐκεῖ, μόλις τοὺς εἶδε, ἔβγαλε τρομαγμένη. Ἐβγαλε μάλιστα μὴν κραυγὴν κι' ἀπ' αὐτὴ ἡ Πρίσκα συμπέρανε πρὸς εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν μεγάλον δοῦκα.

Ὁ Γιουρί τοὺς εἶπε τότε πρὸς καὶ αὐτὸ νὰ συνέβαινε, δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία κι' ὅτι ἡ χοντρογυναῖκα θὰ φερνόταν πρὸς ἐξῆς σάν νὰ μὴν εἶχε δεῖ ποτὲ τὸν Ίβάν. Ἀναλαμβάνει κάθε εὐθύνη καὶ γι' αὐτό, ὅπως καὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα.

Ἐπειτα παρακάλεσε τοὺς δύο νέους νὰ τὸν περιμένουν λίγες στιγμὲς στὸν ἀντιθάλαμο, γιὰ τὴν ἄστατον νὰ δῇ μόνος του πρὸς ποιὴν κατάστασιν βρισκόταν τὸ διαμέρισμα τους.

Ἡ Πρίσκα ἐντωμεταξὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Κτύπαζε διὰρκῶς ὀλόγυρά της μὲ μὴν δυσπιστία, πρὸς μεγάλωνε ὁλοένα. Ὁ Ίβάν, βλέποντας τὴν ταραχὴ της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡσυχάζε, μικρὸ μου περιστράφα. Πρὸς θέλεις νὰ ρθῶν ν' ἀναζητήσουν ἐδῶ δύο ἀδελφούς, σάν κι' ἐμᾶς, τὴν στιγμή πρὸς τόσος ληστὰς βρισκόνται; σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀσφαλείστα. Ὁ Γιουρί ἔχει δίκιο. Ἡ Πρίσκα ἔξερει πολὺν καλὰ τί ἔκανε, διατάζοντας τὸν ὁ πρῶτος της νὰ μᾶς φέρῃ ἐδῶ σὲ περίπτωσιν κινδύνου.

— Ἀφ' ὅτου ἡ Πρίσκα εἶναι τόσο δυνατὴ, γιὰ τὴν δὲν μᾶς δυσκολίνει νὰ φύγοιμε στὸ ἐξωτερικόν; ρώτησε ἡ Πρίσκα.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Ίβάν. Ἀλήθεια, γιὰ τὴν δὲν τὸ κάνει αὐτό;

Καὶ βυθίστηκε ἔξωθεν σὲ σκέψεις.

— Μονάχα στὴ Γαλλία, εἶπε ἡ Πρίσκα, θὰ ἔχοιμε κάθε ἀσφάλεια. Ἡ μητέρα σου, ἔπειτα ἀπ' ὅσα τῆς εἶπες, θὰ μᾶς μείναι ἐναντίον μας. Νὰ εἰστε βέβαιος, ὅτι θ' ἀναστατώσῃ γῆ καὶ οὐρανὸν γιὰ νὰ μᾶς ξαναβρῇ καὶ τότε ἡ ἐκδίκησίν της θὰ εἶναι τρομερὴ. Ξέρεις πολὺν καλὰ, ὅτι δὲν φοβάμαι καθόλου νὰ πεθάνω μαζί σου, μὰ εἶναι τόσο ὠραῖο, τόσο γλυκὺ, ἀγαπημένον μου, νὰ ζῶ μέσα στὴν ἀγκυρά σου...

Ὁ Ίβάν τὴ φίλησε καὶ τῆς ὑποσχέθηκε, ὅτι μὴν τὴν πρῶτη εὐκαιρία, θὰ ἔσπελνε τὸ Γιουρί στὴν Κουλίγκιν, γιὰ νὰ ὁργανώσῃ τὴ φεγγὴ τους στὸ ἐξωτερικόν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸν, ὁ Γιουρί ξαναπαρουσιάστηκε. Ἡ δὴν του εἶχε τώρα κατὰ γὰ ἀνιχνευτικὸν καὶ παρακάλεσε τοὺς δύο νέους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Πέρασαν κι' οἱ τρεῖς μὲρὸς ἀπὸ

Πρίσκα.

μερικὲς πόρτες μισάνοιχτες, μὲς ἀπ' τὴς ὁποῖες φαινότανσαν διάφορες περιεργές σιλουέτες, κα' ἔφτασαν τέλος μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μὲ διπλὰ φύλλα.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν πόρτα στεκόταν ἡ Νάσια, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ βαθυὴ ὑπόκλιση, τὴν ἄνοιξε. Μὰ μόλις ὁ 'Ιβάν καὶ ἡ Πρίσκα ἔκαναν ἓνα βήμα μέσα στὸ διαμέρισμα, στάθηκαν κατάπληκτοι, βλέποντας μπροστὰ τους μιὰ νεαρὴ δεσποινίδα, ἡ ὁποία πηδούσε ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς, καὶ πίσω τῆς ἕναν κύριο, κάπως ἡλικιωμένο, ποὺ τὸ πρόσωπό του εἶχε τὴν ἐκφραση τῆς πρὸ μεγάλῃς ἔννοιας.

— Βέρα, μικρὴ μου Βέρα! φώναξε ὁ μέγας δούξ.

Ἦταν πράγματι ἡ τρισαγατωμένη ἀδελφοῦλα τῆς Κουλίγαν, κα' ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς, ὁ ἀδερφαίνεται ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἐργαζομένους χειρωνακίους καὶ χωρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν ἀμέσως κα' ἐπιφωνήματα χαρᾶς ἀκούστηκαν, παρ' ὅλη τὴ γενικὴ κατάπληξη καὶ κάποια γυνίκα, ποὺ ζογιομαζέταν στὰ πρόσωπα ὧλων.

Μόνο ἡ μικροῦλα Βέρα φαίνονταν ἀμέριμνη καὶ τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει ἐπάνω τῆς. Γελούσε καὶ ξεφώνιζε, ὅπως πάντα.

Ἡ Πρίσκα δὲν ἤξερε καθόλου τὴ Βέρα, μὰ ἤξερε τὸν 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε μιλήσει πολλές φορές γιὰ τὴν μικροῦλα καὶ τῆς τὴν εἶχε παραστήσει σάν μιὰ κοινὴ λίσσα, ὅλο χάρι κα' ὁμορφιά.

Ὁ φτωχὸς Ζυλμπέρτ ἦταν ἀξελύκτος. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἐκφραση τρομερὴ κα' εἶχε γεράσει μέσα σὲ λίγες μέρες κατὰ δεκαπέντε χρόνια. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει, τὸ μέτωπό του εἶχε ζαρώσει καὶ ἦταν κυριολεκτικῶς ἀγνώριστος.

Στ' ἀλήθεια ὅμως μιὰ τρομερὴ περιπέτεια εἶχε συμβεῖ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει ὥς τότε ἐντελῶς ἀστικά, κάνοντας μὲ κάθε εὐνοειδενδρία καὶ τάξι τὴν ἐργασία του στὸ θέατρο, βάζοντας φρόνιμα ὅσα χρήματα τὸν περισσεύουν στὴ μπάνα γιὰ τὰ γηραιὰ του καὶ προφυλάσσοντας πάντα τὸν ἐαυτὸ του ἀπὸ κάθε δυσάρεστη ἱστορία. Μὰ νὰ τώρα ποὺ ὅλη αὐτὴ ἡ σύνεσις κα' ἡ φρονιμίδα εἶχε καταλήξει σὲ μιὰ κατὰστροφὴ: Εἶχε ἀνακατεῖναι, χωρὶς νὰ ξέρι ἀντὶς τίποτε, σὲ μιὰ σπουδαιότητὴ ἠθόρπει, εἶχε ἀνακατεῖναι μάλιστα τόσο, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Πετρούπολιν καὶ νὰ κρυφτῇ, μαζί μὲ τὴ Βέρα ποὺ λάτρεινε, σ' αὐτὴ τὴν τρύπα τῆς Φινλανδίας, μὲ τὸ φόβο πάντα, ἀν τὸν ἀνακαλύπτουν, νὰ τὸν στείλουν στὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας ἢ στὴν κορμάλα.

— Θὰ σὰς διηγηθῶ ἐγὼ τὴν ἱστορία μας! εἶπε ἡ Βέρα, διὰ τὸν ρόλο της σχετιζοῦς ὁ 'Ιβάν. Θὰ σὰς τὴ διηγηθῶ ἐγὼ, γιατί ὁ Ζυλμπέρτ τὴ λείει ποὺν θλιβερά κα' ἐγὼ, μὰ τὸ Θεό, δὲν βλέπω τίποτε θλιβερό μέσα σ' αὐτὰ. Εἶνε πράγματα ποὺ συμβαίνουν γάθε μέρα...

— Ἐγὼ ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ κινδυνεύω... τόλμησε νὰ τὴ διακόψῃ ὁ Ζυλμπέρτ.

— Τί, κινδυνεύεις; φώναξε ἡ Βέρα. Νὰ πᾶς στὴ φυλακὴ; Μὰ δὲν ἐπῆγες ἀκόμα... Δὲν εἶνε ὅμως λόγος νὰ τρέμεις ἔτσι, ἐπειδὴ σὲ κατηγοροῦν, διὰ δολοφονήσε τὸν Γκουνσφόρμα...

— Τὸν ἀρχηγὸ τῆς 'Οκράνας; ρώτησε κατάπληκτος ὁ 'Ιβάν.

— Ναι, αὐτὸ τὸν ἴδιο...

— Εἶνε φορετὸ! εἶπε ὁ Ζυλμπέρτ.

'Ακούτ' ἐκεῖ νὰ μὲ κατηγοροῦν γιὰ ἓνα τέτοιο ἐγκλημα. Ἐγὼ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν ἄφησα καθόλου τὴν μικροῦλα.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ λές μικροῦλα! εἶπε ἡ Βέρα, προσβεβλημένη στὸν ἐγωισμὸ τῆς.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, ρώτησε ἡ Πρίσκα τὴ Βέρα, πῶς μποροῦν νὰ κατηγοροῦν κα' ἐσὰς γιὰ ἓνα πρᾶγμα τόσο φορετὸ;

— Ὅχι μονάχα ἐμένα κατηγοροῦν, ἀπάντησε ἡ Βέρα, μὰ καὶ τὴν 'Ελένη...

— Κατηγοροῦν τὴν ἀδελφὴ σου! Κατηγοροῦν τὴν Κουλίγαν! φώναξε ὁ 'Ιβάν. Μὰ αὐτὸ εἶνε τοῦλλα! Καὶ ποῦ βροίσκεται τώρα ἡ 'Ελένη;

— Ὁ! αὐτὴ εἰσιεινε κρυμμένη στὴν Πετρούπολιν, ἀπ' ὅπου ἀρριστηνίει γιὰ ὅλους μας. Δὲν ξέρω γιατί ὁ Ζυλμπέρτ φοβάται τόσο, ἀφοῦ ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε τώρα ἡ καλύτερη φίλῃ τοῦ Γκράτ, τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τῆς 'Οκράνας.

Καὶ κλείνοντας τὸ μάτι τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκράτ, ἐπρόσθεσε:

— Καταλαβαίνετε βέβαια, διὰ ὁ Γκράτ εἶνε καταπτοχρωμένος στὴν ἀδελφὴ μου γιὰ πολλὰ πράγματα, καὶ ἴσως πρὸ πάντων γιατί τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὸν προκάτοχό του!

Ὁ Ζυλμπέρτ ὅμως ἀνταρτίχαζε ἀκούοντας νὰ μιλάει μὲ τόσο ἐλαφρὸ τόνο γιὰ τόσο φορετὰ πράγματα καὶ τῆς εἶπε νὰ σωπάσῃ, γιατί μποροῦσαν τὰ λόγια τῆς νὰ εἶχαν τρομερές συνέπειες.

— Ὁ! ἐγὼ εἶμαι ἀθώα! εἶπε μὲ

ἀφέλεια ἡ Βέρα, μὰ δὲν ξέρω πάντα τί κάνει ἡ ἀδελφὴ μου.

— Βέρα! Βέρα! φώναξε ἐκτεντικὰ ὁ Ζυλμπέρτ. Σὲ παρακαλῶ!... Σόπα! Σόπα! Ξέρω καλὰ ἀπὸ χρόνια τὴν 'Ελένη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη κάνει ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Βέβαια, εἶπε ὁ μέγας δούξ. Μὰ ἡ Βέρα σου τὰ λείει αὐτὰ, Ζυλμπέρτ, γὰ νὰ σὲ κοροϊδέη...

— Ἐτοί μὲ κοροϊδεῖ πάντοτε! ἀναστένανε ὁ ἠθοποιός.

— Σὲ κοροϊδεῖ γιατί φοβάσαι. Τί φοβάσαι ὅμως; Σὲ ρωτῶ, τί φοβάσαι, ἀφοῦ ὁ καινούργιος ἀρχηγὸς τῆς 'Οκράνας δὲν κάνει παρὰ ὅ,τι θέλει ἡ 'Ελένη; Αὐτὸς ὁ ἴδιος μάλιστα ἔλαβε ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ νὰ ζήσουμε ἥσυχα ἐδῶ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο ἡ ἀστυνομία στέλνει ὅσους δὲν θέλει νὰ συλλάβῃ.

— Τί ἀλλόκοτη ἱστορία! εἶπε ἡ Πρίσκα. Μὰ ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία δὲν σὰς καταδιώκει, τότε ποῦς θέλει νὰ σὰς συλλάβῃ καὶ ποῦς σὰς κατηγορεῖ;

— Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία τὸν ἀνακτόρων, ἡ ὁποία εἶνε ἀφροσιμένη στὸ Ρασπούτιν. Θὰ τὰ καταλάβετε ὅλα ὅταν μάθετε ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας, γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ νέα τῆς ἀριστοκρατίας ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Ρασπούτιν, ἱσχυρόθηκε στὸν καλόγερο τὸν ξωτὰ τῆς, μὰ στὸ τέλος τοῦ τὸν ἀφῆθηκε. Τότε ἡ ἀδελφὴ μου, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ Ρασπούτιν, ὁ ὁποῖος ὀρκίστηκε νὰ τὴν ἐξοντώσῃ, ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ φίλῃ τοῦ Γκράτ! Μὰ κα' αὐτὸς, κατὰ τὴ γνώμη μου τοῦλάχιστον, δὲν εἶνε καθόλου καλύτερος ἀπ' τὸν διαβολοκαλόγερο. Ἐτοί ἔνας ἀγριὸς ἀγώνας γίνεται τώρα μεταξὺ τοῦ Ρασπούτιν καὶ τοῦ Γκράτ.

— Κι' ἂν ὁ Ρασπούτιν νικήσῃ, εἰμαστε ὅλοι χαμένοι! συμπεράνε μεγαλύτερο ὁ Ζυλμπέρτ. Ἐγὼ στοιχηματίζω πῶς θὰ νικήσῃ ὁ Ρασπούτιν.

— Ἐσὺ πάντοτε τὰ βλέπεις ὅλα μαῦρα! φώναξε ἡ Βέρα. Ἡ σύγκρα ὅμως. Ἡ βασιλεία τοῦ Ρασπούτιν κοντεῖνι στὸ τέλος τῆς. Ὁ Γκράτ ἔχει συγκεντρώσει γύρω του ὅλους τοὺς δυσσαρεστημένους τῆς Αἰλῆς, χάρμα ἀπ' τοὺς μεγάλους δούκας, ποὺ δὲν πατοῦν πια τὸ πόδι τους στὸ παλάτι καὶ ποὺ εἶνε κα' αὐτοὶ μὲ τὸ μέρος του.

— Ἐπὶ τέλους, μαθαίνω νέα! εἶπε ὁ 'Ιβάν μ' ἓνα μικρὸ χαμόγελο. Εἶχα τόσο καιρὸ νὰ μάθω. Καθὼς βλέπω, ὅλα πάνε περιφρῆμα στὴ λαϊκὴ αὐτὴ χώρα. Καὶ ποῦ εἶνε τὰ τελευταῖα νέα ἀπ' τὸ Μέτωπο;

— Νέα ἀπ' τὸ Μέτωπο; ἔκανε ὁ Ζυλμπέρτ. Μὰ δὲν ἔρχεται πια κανένα νέο. Κανένας δὲν ἐνδιαφέρεται ἐδῶ γιὰ τὸν πόλεμο...

— Ἐννοια σου, μικρὴ μου, εἶπε ἡ Βέρα, κα' ὅλα θ' ἀλλάξουν σὲ λίγο.

— Καὶ γιατί θ' ἀλλάξουν; ρώτησε ὁ Ζυλμπέρτ. Πάλι γιὰ ἓνα ἀνὰ σιὰ σιὰ μιλῆσις; Ἐ, λοιπόν, δὲν πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν ἐπαναστάσι, μὲ τὴν ὁποία μοῦ τριβιλλίζεις τ' αὐτιά. Τοὺς ξέρω ἐγὼ τοὺς ἐπαναστάτες σου... ὅλο φλυαρίες εἶνε.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλάς ἔτσι! φώναξε ἡ Βέρα ἀγριεμένη.

— Ἄλλον εἶδους ταραχὴ κα' αὐτὴ! ἔκανε ὁ ἠθοποιός, ὑψώνοντας τοὺς ὤμους του. Αὐτὴ ἡ μικροῦλα φαντάζεται πῶς εἶνε μηδενίστρια, ἐπειδὴ τῆς ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ τὴν ἀνακατέψουν σ' ἓνα πολιτικὸ ἐγκλημα, μὲ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση. Αὐτὸ τὴ διασκεδάει! Εἶνε πρωτακόνηστο. Μοῦ κάνει τώρα ἐπαναστατικὴ κατήχησι.

Καὶ γνωρίζοντας ἔξαρνα πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου δούξ, τὸν ρώτησε:

— Πιστεύετε στ' ἀγαθὰ μᾶς ἐνδεχομένης ρωσικῆς ἐπαναστάσεως;

— Ἐγὼ; ἔκανε ὁ 'Ιβάν, φιλώντας τὸ χεῖρ τῆς Πρίσκας. Ἐγὼ πιστεύω μόνο στὴν ἀγάπη.

II

Ο Κ. ΚΑΤΑΕΦ. ΝΕΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Ἡ ἡμέρες ποὺ ἐπακολούθησαν, πέρασαν, φαινομενικῶς τοῦλάχιστον, χωρὶς ἔκτακτα γεγονότα. Ἡ Πρίσκα σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ. Εἶχε δεχτεῖ, κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ 'Ιβάν, νὰ βγαίῃ λίγο μαζὺ του τὸ βράδυ, ἐπαθύνοντας σ' ἓνα ἄμαξι, ποὺ τὸ ὀδηγοῦσε ὁ Γιουρί.

Ἐβγαίνουν συχνὰ κατὰ τὸ βράδυ καὶ περνοῦσαν ἀπὸ τίς πρὸ ἐρημίας οἰκουσίες τῆς πόλεως. Κατὰ τὴ διάρκειαν ἐνός ἀπὸ τοὺς περιπάτους αὐτοὺς, τὸ βράδυ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ 'Ιβάν, κατόπιν παρακλήσεως τῆς Πρίσκας, μίλησε στὸν Γιουρί σχετικῶς μὲ τὴν ἀπόφασί ποὺ εἶχαν λάβει νὰ τὸν στείλουν στὴν Πετρούπολιν.

(Ἀκολουθεῖ)

— Βέρα, μικρὴ μου Βέρα!... φώναξε ὁ μέγας δούξ.